

امین سعدی
تهیه‌کننده و کارگردان:

به یاد دارم در مصاحبه پیشینمان درباره نمایش «منگی»، از یک فضای تلفیقی در آثارتان صحبت کردید و گفتید که از امکاناتی که هر ژانر و سبکی به شما می‌دهد برای بیان منظورتان استفاده می‌کنید و به نظرم در کارگردانی «ساحلی‌ها» نیز همین مسیر را دنبال کرده‌اید.

بله دقیقاً من به سبک خودم وفادارم. یعنی اصولاً همان فضای بیناسبکی را دنبال می‌کنم و از هر چیزی که به من امکان بدهد، امکان درستی که بتواند در کارگردانی پیش‌برنده اثر باشد، استفاده می‌کنم، چون برای تماشاگر امروزی قابل لمس است یعنی شما می‌توانید در یک نمایش پست‌مدرن هم فضای تعزیه را ببورید، هم فضای کلاسیک را و هم می‌توانید از تمام فضاهایی که در ذهن یک مخاطب ایجاد می‌شود به عنوان یک کارگردان استفاده بکنید. در نمایش ساحلی‌ها، به واسطه حجم سنگین تصاویری که وجود داشت و علی‌رغم خلاقیت بالای عوامل اثر، خواستم که در این فضا از مدیا بیشتر استفاده بکنم همینطور از زبان خود سینما بیشتر بهره بگیرم به همین علت در بسیاری از قسمت‌های نمایش را ما به صورت فیلم ساختیم حتی می‌خواستیم صحنه‌های دیگری مانند گندم‌زاری که از آن سخن گفته می‌شود را نیز فیلم‌برداری کرده و در کار استفاده کنیم اما این امکانات فراهم نشد که مثلاً بتوانیم تصاویرهای دیگر ایجاد بکنیم. علاوه بر این در باب فضای سینمایی، از شیوه تدوین موازی در سینما خیلی استفاده کردم؛ یعنی تدوین موازی سینما را در کارگردانی این نمایش مورد استفاده قرار دادم.

لطفاً در مورد نحوه بکارگیری تدوین موازی بیشتر بگویید.

در دکور این نمایش از چهار در استفاده شده است که این درها هم می‌توانند کمد دیواری زندگی و خانه ویلفرد باشند و هم درهای مثلاً ساختمان شهرداری، گل فروشی، سردخانه، مرده‌شورخانه و غیره از این درها به صورت موازی کنار هم استفاده شد و زبان فرمال، فضای اکسپرسیونیستی و حتی گوشه‌ای از دکور که ظروفی که در کنار تخت گویی از دکور بیرون ریخته شده‌اند به نوعی یک ادای دین به آثار رامبراند است. به عبارتی من و طراحانی که در اثر همراه بودند از تمام امکانات، مثل لباس، گریم، موسیقی نور و به خصوص مپینگ که می‌توانست آن فضاها را برای ما خلق کند، بهره گرفتیم.

در بازنویسی به شاکله اثر کاملاً وفادار بودم

در روند دراماتورژی چه تغییراتی روی نمایشنامه اصلی اعمال شد و تا چه حد در اجرا به داستان اصلی وفادار بوده‌اید؟

فکر می‌کنم که نمایشنامه اصلی بیش از صد صفحه بود و من در بازنویسی آن را به بیست و سه صفحه رساندم. وجدی معود یک نویسنده لبنانی الاصل است و اصولاً عرب‌ها خیلی شاعرانه می‌نویسند. مثلاً اگر بخواهند از ماه بگویند، صرفاً نام ماه را نمی‌آورند بلکه یک شعر می‌گویند تا بفهمیم که راجع به ماه صحبت می‌کنند. اما من در این بازنویسی به شاکله اثر کاملاً وفادار بودم و فقط داستان به صورت کامل فشرده شد و از حدود سی و پنج کاراکتر، بدون اینکه به بطن ماجرا ضربه بزند حذف شدند و ما تمام کاراکترهایی که در نمایش بود را با هم ادغام کردیم که توسط شش بازیگر ایفا و اجرا می‌شوند.

چه شد که این نمایشنامه‌نویس را انتخاب کردید و آشنایی‌تان با آثارش به کجا بازمی‌گردد؟

من نمایشنامه آتش سوزی‌ها را از ایشان خواندم و به شدت مجذوب ساختار نوشتن ایشان شدم. برخی می‌گویند که وجدی معود خیلی شاعرانه و فلسفی می‌نویسد ولی من آن فضای تصویری نمایشنامه‌هایش را خیلی دوست داشتم؛ او به واسطه اینکه سینماگر است، البته یک سینماگر شناخته شده، نمایشنامه‌هایش را خیلی تصویری می‌نویسد و این دقیقاً همان ویژگی است که من همیشه دنبالش بودم، اینکه بتوانم توسط تصویر و فرم، محتوایم را به مخاطب منتقل بکنم. ما می‌آییم تئاتر ببینیم، نمی‌آییم تئاتر بشنویم همانگونه که می‌رویم موسیقی را بشنویم نه اینکه ببینیم. برایم من کارکرد تئاتر از دیگر فرم‌های هنری اینجا جدا می‌شود؛ از نظر من این تصویر است که می‌تواند مخاطب را به فکر فرو ببرد و همین ویژگی آثار وجدی معود سبب شد که سراغ دیگر نمایشنامه‌هایش بروم که حالا ساحلی‌ها یکی از آن‌هاست.

گفت‌وگوی
روزنامه صبا با
عوامل نمایش
«ساحلی‌ها»

انسان ریشه در خاک یارها در دریا!

مریم عظیمی

گفت‌وگو

امین سعدی این روزها همزمان دو نمایش «ساحلی‌ها»

و «انفجاری در قلب» را در دو سالن مختلف روی صحنه دارد که هر دو برگرفته از نمایشنامه‌های وجدی معود هستند. نمایش

ساحلی‌ها که در سالن چهارسوی تئاتر شهر روی صحنه است به سفر درونی ویلفرد که سعی دارد جسد پدرش را برای تدفین به زادگاهش برساند، می‌پردازد و عبدالرضا نصاری، نریمان عابدی، ندا قاسمی، محمدرضا خادمی، مهسا الهیاری و آریا تحویلدار در آن به ریفای نقش می‌پردازند. در ادامه گپ و گفت خبرنگار صبا با عوامل این نمایش را می‌خوانید.

